

Vierde zondag van Pasen 11 mei 2025

Dank voor nieuwe paus; roepingen zondag, moederdag.

Met een wijds armgebaar en heldere stem waren de eerste woorden van paus Leo XIV: La Pace sia tutti con voi!

Deze paus wil een man van vrede zijn. Vrede die zijn oorsprong vindt in het eerste woord van de Verrezen Christus aan zijn leerlingen: vrede voor jullie.

De paus legde uit: Vrede in eigen hart, vrede in menselijke betrekkingen, vrede in kerk en wereld, vrede als gave Gods die wij elkaar mogen gunnen en geven.

Door de uitstekende televisieregistratie kon je zien dat hij geëmotioneerd was.

Hij hernam zich en sprak met krachtige stem zijn eerste boodschap uit.

Vandaag mogen we God dankbaar zijn dat hij deze man geroepen heeft om de wereldwijde herder te zijn; om deze wereld te leiden op de weg van de vrede.

Hij heeft als religieus overste van de Augustijnen heel veel landen bezocht;

Als missionaris bisschop heeft hij in Peru twee bisdommen gediend;

Als curie kardinaal heeft in twee jaar veel mensen in de curie leren kennen.

Hij is wordt gekend als een goed luisteraar en een bedachtzaam spreker.

Het is te hopen dat allen die macht uitoefenen in deze wereld zijn moreel gezag erkennen en ernaar gaan handelen.

De paus heeft geen divisies soldaten – Stalin -, maar hij heeft de kracht van Gods Woord. Het is ons geloof dat Gods Woord werkt in onze harten en in de wereld.

De wereldkerk kent één zekerheid: er komt altijd een nieuwe paus. Die zekerheid kennen de Nederlandse parochies niet. Er komt niet altijd een nieuwe pastoor.

Bisschoppen en de religieuze oversten hebben niet voldoende pastorale krachten om lege plekken in het pastoraat te vullen.

Het is vandaag roepingenzondag. Wij worden gevraagd te bidden om religieuzen, priesters, diakens en pastoraal werkenden.

Paus Paulus VI stelde in 1964 roepingenzondag in op de vierde zondag van Pasen. De evangeliëlezing wordt dan gekozen uit het tiende hoofdstuk van Johannes, het hoofdstuk van de Goede Herder. Vandaag wordt de Goede Herder niet genoemd, maar wel de luisterende schapen.

Kort nadat de paus de roepingenzondag instelde werden in Nederland alle klein- en grootseminaries opgeheven. De priesterstudenten die aan de theologie opleidingen studeerden waren al gauw lekenstudenten.

Ik heb er altijd moeite mee gehad om in preken jongeren op te roepen tot inzet voor Christus en Zijn Kerk. Niet omdat ik daar niet in geloof. Maar omdat je het zegt tegen mensen die zich alleen maar geroepen voelen naar de kerk te gaan. Meestal niet de jongeren dus. Voor mijn verlegenheid om zomaar te bidden voor nieuwe priesters had ik drie oplossingen

Ik wees op het idealisme onder heel veel jongeren die zich inzetten op terreinen waar voorheen de kerk werkzaam was. Ontwikkelingssamenwerking, Artsen zonder Grenzen, lekenmissionarissen bij Ordes en Congregaties, inzet voor Klimaat en Milieu. Jonge mensen die zich innerlijk gemotiveerd – geroepen? – weten om de wereld mooier te kleuren. In zo'n omgeving kunnen er roepingen ontstaan.

Paus Franciscus noemt ze in Laudato Si.

De tweede oplossing zocht ik in het verbreden van het woord roeping.

Verpleegkunde, ouderenverzorging, onderwijs, artsen: werkterreinen waarin niet het geld verdienen het belangrijkste mag zijn, maar het dienen van mensen die hulp nodig hebben. Morgen ga ik in Oss een vrouw van 51 jaar begraven. Ze was wijkverpleegkundige en heeft aan het begin van de corona tijd een besmetting

opgelopen. Ze heeft vijf jaar op bed of in een rolstoel gezeten. De besmetting was onbehandelbaar en ongeneselijk. Ze heeft er geen spijt van dat ze in het begin haar cliënten is blijven helpen. Verzorging was mijn roeping, zei ze.

De derde oplossing om toch over roepingen te kunnen preken is mijn overtuiging dat wanneer er in een parochie een pastorale grondhouding is er als vanzelf roepingen naar boven komen. Roepingen kunnen alleen groeien op goede grond. Pastorale krachten moeten uit ons midden komen. Uit de huidige parochies in Nederland zijn er inderdaad een aantal roepingen tot religieus en pastor voortgekomen.

Vandaag viel met op dat Jezus zegt: “Mijn schápen, luisteren naar mijn stem. Ik ken hun verlangen naar nieuw leven”. Hij zegt het niet tegen de pastores. Hij zegt het tegen álle gelovigen. Hij zegt het tegen parochianen in Oss en in Boxmeer. Hij geeft ons de opdracht pastor – herder – te zijn voor elkaar. Hij geeft ons de opdracht tot onderling pastoraat.

Bidden om religieuzen en priesters is prima. Maar dan wel met de uitdaging om nu al voor elkaar ‘pastor’ te zijn. Priesters zijn geroepen om op pastorale wijze de sacramenten te bedienen. Parochianen zijn geroepen om elkaar nabij te zijn in vreugde en verdriet, om oog te hebben voor de noden van anderen, om ruimte te maken voor het verhaal van de ander. Dát heeft een gemeenschap nodig. Onderling pastoraat vraagt ook om visie en organisatie. Misschien is daaraan werken de beste garantie voor een levendige gemeenschap.

In hoogkerkelijke taal spreken we van onze Moeder de Heilige Kerk.

In een gewone parochie kunnen we beter kijken naar de moeders.

Meer nog: naar de pastorale kwaliteit van moeders.

Voor kinderen is het echt heel belangrijk om na schooltijd met moeder thuis thee te drinken en je verhaal te kunnen vertellen. “Ze was er altijd voor je”.

Maar ook de aandachtige blik op kinderen om te zien wat ze nodig hebben. Liefde is zien wat iemand scheelt.

De zorgzame toewijding van moeders en het vertrouwen in hun kinderen zijn van onschatbare waarde. Al die moederlijke kwaliteiten vinden we terug bij Maria die wij met Jezus: onze lieve moeder mogen noemen.

Ook met deze nieuwe Heilige Vader Leo XIV zal het waarschijnlijk niet gebeuren dat vrouwen gewijd kunnen worden. Dat was Maria ook niet.

Maar wel zal de vitaliteit van het parochiële leven meer en meer aan de moederlijke en vaderlijke zorg van gewone mensen worden toevertrouwd.

Wij allen zijn geroepen te luisteren naar de stem van de Goede Herder.

Pastor Tom Buitendijk a.carm.

